

Wojciech Ossoliński

Cóż z tego

Jeszcze pola nie dość białe
i gdzieniegdzie brogi
zastanów się Dobry Panie
w które wejść masz progi

Bo cóż z tego że już w górach
serdak Ci się przędzie
kiedy większość nie pojmuje
że trwają w obłędzie

Zbudź ich Jezu niech podejmą
z dna pokory kamień
byśmy mogli dla nich prosić
o Twe zmiłowanie

Bo cóż z tego że Ci w górach
sposobili kierpce
kiedy do cna zapomnieli
włożyć w kierpce serce

Czy nie lepiej Tobie będzie
w pięknym niebie siedzieć
tutaj gorycz i niepewność
w sukurs idzie biedzie

Bo cóż z tego że śpiewają
Jezu malusieńki
gdy od dawna nie przystają
u progu stajenki

To takie dziecięce

To takie dziecięce tato,
ale musisz mi odpowiedzieć.
Jakim cudem, kiedy byliśmy już przy stole,
w czasie łamania się opłatkiem,
pod choinką znalazły się prezenty.
Przecież, gdy wchodziliśmy
do pokoju, nic pod drzewkiem nie było!
To takie dziecięce synu,
ale od nie pamiętam ilu już lat
mojemu ojcu to samo pytanie zadaje.

Już wieczór

Usiądziemy w blasku jednej świecy
Pod choiną od przyjaciół pyszne dary
Zza firanki gwiazdka typie z rozrzewnieniem
Kot odprawia kocie czary mary

Już wieczór już czas na tęsknoty
Kolędą przywróćmy zapomnianych
Czas w klepsydze zamienił się w złotą
Grodź chroniącą nas przed nieznanym

Po chodnikach już nie depczą znojni gracze
W domach dziatwa tuli noski do kołderki
Zapieckowy dzisiaj jest palaczem
Bo użyczył skrzypiec za cukierki

Poszpeczemy pomarzemy powzdychamy
Zamyślimy się nad bytem i niebytem
Zapieckowy znów otrzyma swoje skrzypce
Podrepczemy ciepłem syci wczesnym świtem

Odwiedziny

Jeszcze nie wieczór.
Jeszcze w izbach przedwigilijna krzątania.
Ojciec w krawacie splecionym z rąk córeczki
niesie małą w ciemne ciepło obórki.
Patrz, tutaj rodzi się mleko, a tam,
na stryżku, odpoczywa chleb.
Nim babcia da nam tu koncert na cebrzyk
i białą strugę, dziadek będzie rozmawiał
z drzewami o przyszłorocznym owocowaniu.

Wybaczyć

Niebieski Inkasencie, wybaczyć.
Znowu skradłem Ci życia łezkę.
Rzuciłem ją za ocean rozmów.
Na pola i lody bezkresne.

Jak ożywić przemijanie łą
Słono-gorzka jak stary futerał,
Kiedy smętki w mrozie trzeszczą, bo ktoś
Litościwie je na biało sponiewierał.

Pomyślałem – dał barwę smutkowi.
Może takie są święta w jego niebie.
Może jestem wiejski głupek, a on
Tak posyłał modlitwę do Ciebie.

Zawsze chcę

Rzadko pisuję do ciebie synku
Zawsze chcę
Bo i papier i pióro
Lecz kiedy mam je przed sobą
Myśli spłoszone wstydem i żalem
Pokorą klękają
Zawsze chcę
Śpię na kanapce gdzie i ty spałeś
Skakałeś na niej ze śmiechem
Kiedy baje bzdurne opowiadałem
Pamiętasz
Zawsze chcę tylko
Zimno w pokoju i pusto
A ja drzę na myśl że świąteczne jutro
Nie musi wcale okazać się lepsze

Bronek z Obidzy

Dorastanie

Nie dorodziśmy dzisiaj do tego, co kiedyś?
Tak matko mówicie, rozum wam odjęło.
Czy mamy znowu drzewo ciemnoty i biedy
posadzić na ugorach, gdy raz je się ścięło?

Czy mamy znów być prości, jako i wy sama,
że wam się od roboty pokrzywiły kości
i nawet nie możecie klęknąć na kolana.
Kręcąc przecząco głową matko naiwności?
Gdybyście, jak my dzisiaj, potrafiła klęczeć.
Nie przed kimś wymyślonym, a przed
ziemskim Panem.
Pomimo złej metryki, dzisiaj wasze ręce
liczyłyby srebrniki, nie jakiś różaniec.

„Między harmonia a wyobraźnią” (Vivaidi)

To wszystko dziwne, chyba jesień
i cień twój krzywo patrzy z boku.
Milczy, nie mówi wcale wierszem,
to wina trzeciej pory roku?

Nawet i w pracy, choć rutyna,
nie tak się klei, nie tak składa.
Rwie, jak cieniutka pajęczyna,
porozciągana w zimnych sadach.

I noce. Noce są zbyt długie.
Wczesne wieczory, późne rano,
jak pola przeorane pługiem,
za twoją ziemią obiecaną.

Ubogie szczęście

Czy warto prosić o więcej
i ciągle krzyzczeć, że bieda,
jeśli masz nogi i ręce,
gdy nie brakuje ci chleba?

Czy warto przeciągać strunę.
Bić się o większy kapitał,
kiedy pod ręką masz strumień,
garnuszek wody do picia.

A ja dziś węża widziałem.
Płynął dostojnie po wodzie.
Jemu niczego nie dali,
a był szczęśliwszy niż człowiek.

Jutro

Dopiero dzisiaj, kiedy zaczyna cię coś boleć
dostrzegasz radość, jaką powinienes
czuć wczoraj, więc czemu dopiero jutro
poznasz prawdziwe szczęście, dane
ci właśnie teraz.

Przemijanie

Po ściętym drzewie zostaje pień,
który się mocno w ziemi trzyma,
a po człowieku tylko cień,
jeśli go jeszcze ktoś wspomina.

Takie jest życie przyjacielu.
Takie to nasze przemijanie,
w końcu i pnie w ziemi spróchnieją
i po nas nic nie pozostanie.